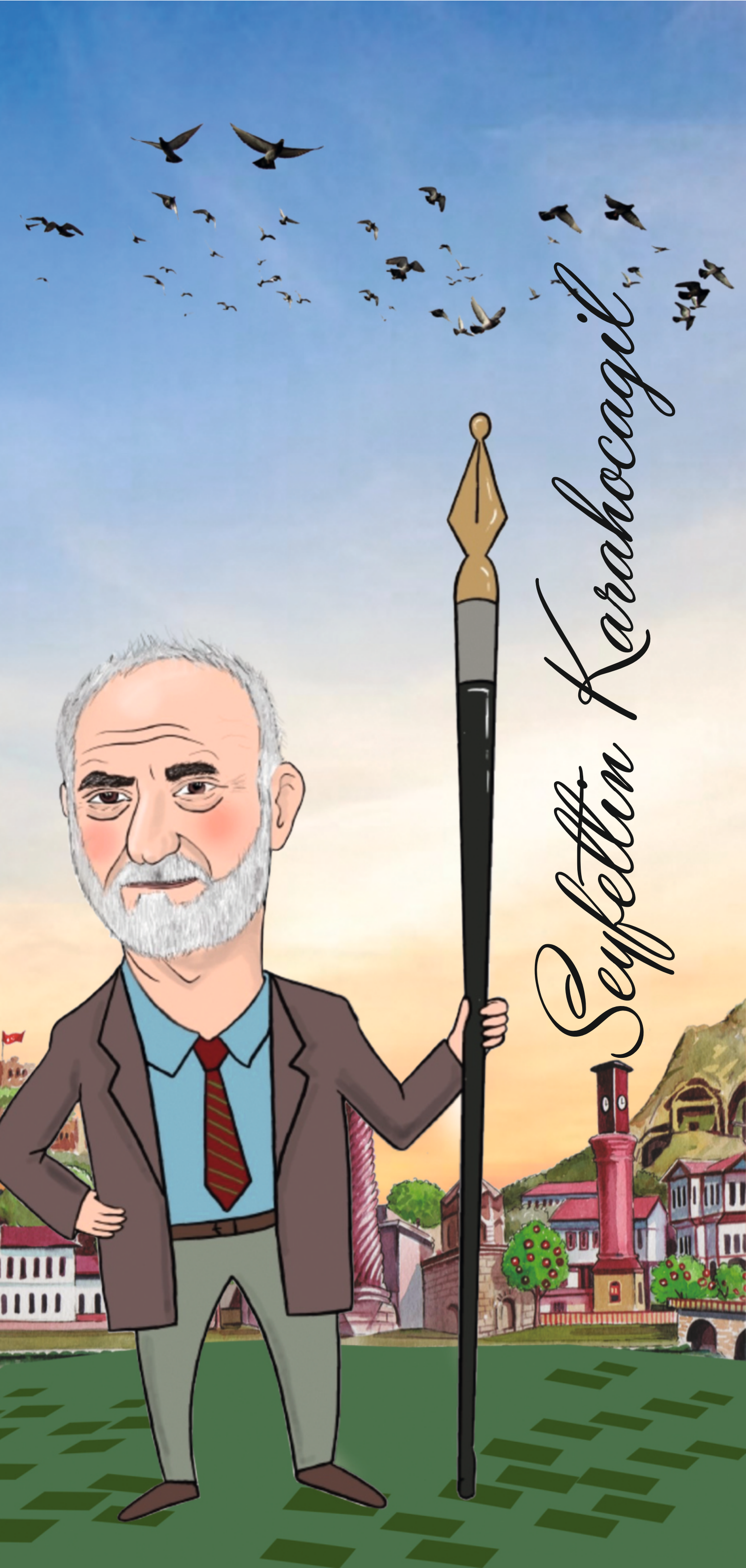

Seyfettin Karahocagil

Seyfettin KARAHOCAGİL, 15 Şubat 1940'ta annesinin ifadesine göre koç ayında yani 1939 yılının Kasım ayında Erzurum'un Olur ilçesine bağlı Olgunlar köyünde tek katlı toprak damlı bir evde dünyaya geldi. Babasının adı Kalemi, annesinin adı Kıyafet'ti. Adını kendisinden sekiz yaş büyük olan ağabeyi Selahattin KARAHOCAGİL verdi.

Babası; çiftçilikle, zaman zaman yol yapımıyla ve ticaretle uğraşırdı. Dört kardeştiler. Daha çok küçükken evleri yıkıldı. Onu yıkıntılar arasından beşiğiyle birlikte annesi sağ salim çıkardı. Yokluk içinde büyüdü. Köylerinde okul yoktu. "Benim her konuda öğretmenim ve önderim" dediği, üniversite dâhil bütün okulları dışarıdan tamamlayan rahmetli ağabeyi Selahaddin KARAHOCAGİL'den okuma-yazmayı, matematik ve coğrafya gibi dersleri öğrendi. Ağabeyi aynı zamanda kendisini dini ilimlerde yetiştirmiş bir hafızdı. Ağabeyi tarafından yetiştirildiği için bir imamdan da fazla dini bilgisi vardı. Hafız olmasa da Kur'an okumayı ve Kur'an mealini de çok iyi bilirdi. Öyleki, bu öğrendiği bilgilerin seviyesi sayesinde ilkokula üçüncü sınıftan başladı. Şiire meyletmesinde de en önemli sebep her konuda olduğu gibi şiir ve edebiyat konusunda da Rahmetli ağabeyi idi. Kendisine her konuda hocalık yaptığı gibi şiirde de rehberlik yapmıştır. Ağabeyi ile mektuplaşmalarının bile çoğu kez birbirlerine yazdığı şiirlerle olduğunu belirtir onları saklamadığına çok hayıflanırdı. Hatta rahmetli ağabeyinin okul önlüğünün yırtılması üzerine bir gecede terzilikle ilgili kitaplar okuyarak sabaha kadar kendisine okulun en güzel önlüğünü diktiğini söyler, ağabeyinin üzerindeki hakkını her daim anardı.

Orta ve lise tahsilini Köy Enstitüsü Sınavı ile girmeye hak kazandığı Pulur Köy Enstitüsünde 1953'te başlayıp, Köy Enstitülerinin altı yıla çıkarılarak öğretmen okuluna dönüştürülmesi üzerine adı değiştirilen, Yavuz İlk Öğretmen Okulunda 1959'da tamamladı. Piyano ve keman çalmaktan boks turnuvalarına, kayak ve münazara yarışmalarından güreş müsabakalarına kadar çok farklı tecrübeler kazandığı bu dönemde, okulunun kütüphanesi kendi ifadesiyle "ona kucak açtı". Aslında okulu o kütüphanede bitirdim, der ve okul arkadaşları arasında kendisine "Ayaklı Kütüphane" denildiğini iştiyakla anlatırdı.

Okulda edebiyat öğretmeninin etkisi ile divan edebiyatı ile tanıştı ve Baki, Fuzuli, Şeyh Galip' ten etkilendi ama hiçbir zaman aruz vezni ile yazmayı düşünmediğini çünkü şekle, manayı kurban etmek istemediğini söylerdi.

O, şiirde manayı hep önemsemiş; şiirin az söz ile çok şey söyleme sanatı olduğunu, hep zikretmişti. 1960 yılında İlk Öğretmen Okulunu bitirince öğretmenlik ataması için atama istek kâğıdına üç il yazması söylenir. İstek kâğıdına şöyle yazar: "Kıbrıs dâhil şanlı Türk bayrağının dalgalandığı her yerde göreve hazırım."

Öğretmenlikteki ilk görevini Van'ın Başkale ilçesindeki Atlılar köyünde yaptı. Burada görev yaptığı yıllardaki yaşadıklarına ait en çok bahsettiği anısını şöyle anlatırdı: "…İlk dersime girdim. Daha yeni öğretmen olmanın heyecanıyla anlattım da anlattım. Dersin bitiminde öğrencilerden birine adını sorduğumda aldığım cevap, Kürtçede 'Ne diyorsun?' anlamına gelen bir kelime oldu. O zaman anladım ki bu çocuklardan hiçbiri Türkçe bilmiyordu. Başladım onlara Türkçe öğretmeye…"

1960 yılında askeri darbeye şahit oldu. O dönem askeri hükümeti onu köyün muhtarı yaptı. Muhtarlığı süresince askeri yetkililerin köye geldiklerinde ilk başta kendisiyle görüşmelerini istemiştir. Herhangi bir olumsuzluk durumunda yine köylülerin problem yaşamamaları için her zaman ön planda olmuştur. Aradan geçen zamana rağmen köylüler onu hep iyi hatırladığını ifade etmiştir. Çalıştığı köy halkı tarafından çok sevilen bir değerdi, öyleki o köyden ayrılırken bütün köylülerin arkasından gelip ağladığı söylenir.

Üç yıl boyunca hatıratında önemli bir yer tutan sayısız olaylara şahit oldu. Hatta sonradan Başbakan Ferit Melen ile ilkokul müfettişliği sırasında tanıştı ve uzun yıllar süren bir dostluk kurdu.

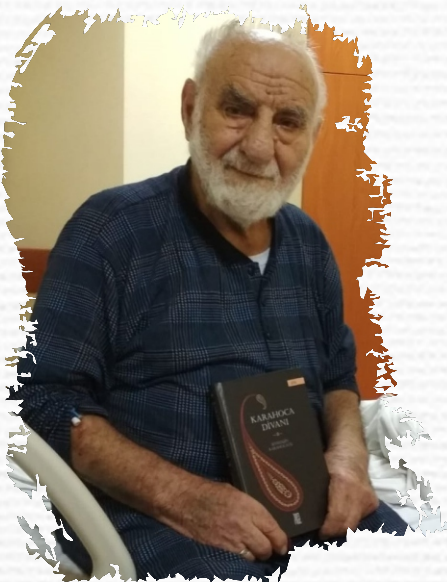
Askerliğini 1961 yılında Sivas'ta yedek subay olarak yaptı. Askerliği sırasında tugay komutanının desteği ile bir askeri birlikte çıkan ilk gazete olduğunu söylediği "Kışla" gazetesini çıkardı. Üç aylık eğitim sonrasında askerliğini yedek subay öğretmen olarak görevli olduğu okulunda tamamladı. 1963 yılında ağabeyinin baldızı olan Bedia Hanımefendi'yle evlendi. Bu vesile ile üç yıllık Van görevi sonrasında Erzurum'a tayin istedi ve Oltu ilçesi Aşağıçamlı köyünde dört yıl, Çamlıbel köyünde ise beş yıl hem öğretmenlik hem de okul müdürlüğü yaptı. Ardından tayinini Amasya'ya aldırdı. Amasya Uygur ve Beldağı köy ilkokullarında aynı zamanda Amasya Merkez Mehmet Varinli İlkokulunda görev yaptı. Amasya Merkez ilçesinde ilköğretim müdür yardımcılığı ve ilköğretim müdürlüğü görevlerinde bulundu. Samsun Ondokuz Mayıs Üniversitesi Amasya Eğitim Yüksekokulu Sınıf Öğretmenliği Ön Lisans programını dışarıdan tamamladı. 1984 yılında emekli oldu. Emekli olduktan sonra da dershanelerde matematik öğretmenliği yaptı.

Öğretmenlik hayatı dışında küçük yaşından itibaren sayısal zekâsı baskın olmasına rağmen edebiyata hep ilgisi vardı.

Daha küçükken Bardızlı Nihani, Çermihli Aşık, Mevlüt İhsani ve Reyhani gibi ustalarla tanıştı. Daha sonra gençliğinde Arif Nihat Asya, Göktürk Mehmet Oytun gibi şairlerle tanışma imkânı buldu. Milli Gazete gazetesinde, milli eğitim konulu hikâyeleri ve bazı makaleleri "Seyfettin Kara" imzasıyla yayımlandı. Diğer bazı dergi ve gazetelerde yazıları "Mustafa Seyfi Kasım" imzasıyla yayımlandı. Bu isim oğlunun adıdır. Bunun dışında "Ben Allah Derim, Çanakkale, Noel Baba Kimin Babası" başta olmak üzere onlarca şiir kaleme aldı. Şiir yazmaya 1978-79 yılları arasında ara verdi. İlk şiir kitabının adı Yunuslaşan Yürekle'dir. yazdığı bütün şiirlerin vefatından üç gün önce yayınlanan KARAHOCA DİVANI adlı eserinde topladı.

Bu kitap yazdığı şiirlerin konularına göre üç bölümden oluşur. Karahoca Divan'ına ait bir dörtlükle yazımıza son vermek isteriz.

"Toprağa söyledik, taşa söyledik.
Kuruya söyledik, yaşa söyledik.
Yazık ki çok kere boşa söyledik.
Zaman; bir nefeste yeldi, götürdü."

Son kitabında karşımıza gelen ilk şiiri, aslında 2017 kaybettiği eşine yazmıştır ve özellikle bu şiirinin insanların kalbine dokunan ayrı bir yeri vardır.

"Benim değil emanetti, Sahibi "O" aldı gitti.
Gel bir düşün be hey gafil, hiçbir nesne senin değil,
Oku, öğren, iyice bil, can da senin canın değil.
Ne cüretle benim dersin, hem bahçeye hem de bağa,
Senin olsa verir misin, sevdiklerini toprağa?
Benim olsa kıyar mıydım, saçının bir tek telini,
Hiç tabuta koyar mıydım, sıkı tutmuşken elini.
Hiç bir nesne benim değil, veren de O, alan da O,
Hakka teslim ol ve eğil, halimizi bilen de O..."

Seyfeddin KARAHOCAGİL, 2020 yılında öğretmenler gününde korona sebebiyle vefat etti.

